

Áhítat – 2021. 02. 10.

Térj meg, elpártolt Izráel – így szól az Úr –, akkor nem haragszom rátok! Mert én hű vagyok – így szól az Úr –, nem tart örökké haragom. Csak ismerd el bűnödöt, hogy hűtlenül elhagytad Istenedet, az Urat. Futkostál utaidon az idegenek után minden bujázöld fa alá. Csak az én szavamra nem hallgattatok. – így szól az Úr. (Jeremiás 3:12-13)

Izráel elhagyta az Urat. A bűnök bűnét követte el. Pogány istenek, bálványok után futkosott, ezekkel csalta meg élő, szabadító Istenét. Elvesztette minden jogalapját ahhoz, hogy ismét Urához közeledjen. Nem lehet egy újabb kapcsolat kezdeményezője Isten felé. Nem is próbálkozik ezzel. Nem ő keresi Ura irgalmát, hanem megbántott Istene zörget önála. Nem a bűnbe botlott nép omlik Ura elé bűnbánattal, hanem Isten fordul feléje a próféta üzenetével: „Térj meg, elpártolt Izráel, akkor nem haragszom rátok, nem tart örökké haragom, mert én hű vagyok.” Ő változatlan maradt népe iránti szeretetében és hűségében. Isten eltévelyedéseink idején is hűséges, szeret, ragaszkodik és vár. A megbocsátásnak nincs semmi más magyarázata, mint Isten minden értelmet felülmúló hűsége és szeretete. Isten szereti ezt a népet, amelyet gyűlölnie kellene. Ez a jóság érthetetlen, ez a hűség megmagyarázhatatlan titok, de van: Istenünk – ilyen.

Isten a bűnbánatunkra és megtérésünkre vár. Kész-e a szívünk kinyílni Isten szeretetének sürgető hívása előtt? „Csak ismerd el bűnödöt...” kéri népét az Úr. „Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged Isten jósága megtérésre ösztönöz?” – kérdezi Pál apostol a Római levélben. (Róma 2:4) Mintha egyeztettek volna János apostollal: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.” (1János 1:8-9)

A bűnvallásban halálosan nyomorultnak tudja magát az ember, ezért nehezen szánja rá magát. Pedig ebben a mozzanatban egyszerre vagyunk a porba sújtva és Isten dicsőségébe emelve. Abban az emlékezetes megalázott és dicsőséges hazatérésben is szinte egy levegővel hangzik el a két mondat: Az egyik: „Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened...” a másik szinte közbevág: „Hozzátok ki a legszebb ruhát, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára, és vágjátok le a hizott tulkot; vígadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.” (Lukács 15:11-32) Micsoda kegyelem az, hogy ezért a lehetőségért nem is a bűnös nép dörömböl Isten irgalmának ajtaján, hanem a megbántott Isten kéri szépen bűnbe tévedt népét a bűnbánó szóra!

Imádkozzunk bűnbánó énekünk szavaival:

*Bár bűn és kín gyötör, És nehéz bár szívem,
A Sátán életemre tör: Kétségbe nem esem.*

*Bár vétkem súlya nagy, Mégis hozzád jövök:
A bűnnek gyűlölője vagy, De kegyelmed örök.*

*Az én erőm kicsiny, S a bűn erős nagyon:
Te tudsz s akarsz segíteni, Hát segíts bajomon!*

*Az ég oly messze van, Még messzebb tőled én,
De szent igédben írva van, Hogy irgalmad enyém.*

*Nem félek senkitől, Hisz te vigyázzsz reám,
Már bánat és gond sem gyötör: Meghallgatod imám.*

*Jézusban bízva én Szívemet átadom,
Mert így, tudom: akármilyen ér, Atyám szeret nagyon.*